

Ik sprak met Frans van der Mast

Hij liep tijdens zijn laatste reis naar de V.S. helaas de Mexicaanse griep op, maar hij is weer helemaal terug. Mogelijk liep hij het op tijdens een kort postkantoorbezoekje aldaar.

U ziet, postzegels sparen gaat niet in je kouwe kleren zitten. Frans lacht dat griepje een beetje weg. 'Iedereen krijgt wel eens wat, niet dan', zo sprak de 82-jarige optimist.

En daar zit hem nou net de kneep. Frans is een oud-medewerker van de NDSM uit Amsterdam-Noord en met hem werkten daar collega's die in

hun vrije tijd ook postzegels verzamelden, dat schiep een band.

Ze zaten bij Boko gezamenlijk in de kleine zaal rond de tafel. Doch niet de laatste keer. De laatste keer zwierf Frans wat alleen rond. Dat viel op.

'Deze zomer verloor ik mijn oud-collega Cor Vegter. Een echte dubbeltjesboekenstruiner was dat. Een puike collega destijds, een goede vriend in deze hobby'. Daarvoor verloor hij al Cor Sandijk, die was oud bedrijfsleider bij de NDSM. Gelukkig kwam er verjonging met Piet Stouthart en zijn vrouw. Piet is een suikerpatiënt waar het leven niet meer makkelijk voor is. Zijn vrouw is lid geworden. Maar de laatste avond waren ze er niet. Oorzaak, de ziekte van Piet. En daarom was de tafel nu niet bezet, gewoon een lege hoek. En dat voelt niet goed.

Gelukkig is Frans goed ter been en kan hij met de auto goed uit de weg. Hij is vitaal en reislustig, kortom Frans gaat er voor.

Hij heeft vele liefhebberijen: hij is vaste invaller voor klaverjassen. Zoals gezegd is hij graag op reis en heeft al veel van de wereld gezien, hij doet graag aan bridgen. Het is een man van het Amsterdam-Noordse leven, oud manager van de Volewijckers. Dat kon u laatst nog lezen in een boeiend interview in het Noord-Hollands Dagblad. Pa was verzot op voetbal, doch zoon wordt nationaal kampioen kogelstoten. Het kan verkeren zei vader Cats.

Als mevrouw Sofie vanachter de Bokobar Frans ziet binnenkomen ontkomt hij onmogelijk aan een stevige omhelzing. Zo komen niet al onze leden bij Boko binnen. Dat voorrecht heeft hij alleen.

Na de geboorte van zijn zoon begon hij met postzegelen. Eigenlijk met het idee om dat voor later aan zijn zoon te geven. Als zo vaak is zoonlief achteraf maar matig geïnteresseerd. Zoon Eric is nu 34 jaar, dus we spreken over 1/3^e eeuw verzamelen.

Zijn verzameling is prachtig: Duitsland, de Bondsrepubliek, Zuid-Afrika, Rusland, waaronder oud-Rusland in een prachtig en gaaf antiek Kabe-album. Een plaatje om te zien.

Hoe kijkt men in Frans' huis aan tegen het postzegelen? 'Nou, eigenlijk zou ik nu zo moeten gaan stoppen bij het jaartal 2009 of 2010, want er zijn op mijn leeftijd ook andere dingen leuk! En je geeft feitelijk veel geld aan Groningen uit, waar je nu niet veel meer van terug ziet! Dus ach, we gaan het op een lager pitje zetten'.

De lezer moet zich voorstellen dat op de tafel enkele catalogi liggen en een goede loupe. En die loupe is heus niet om de boten in het Noordzeekanaal groter in beeld te krijgen, want zover kan hij bijna kijken! Nee hij is nog voor het ouderwetse postzegelwerk. Tijdens het uitoefenen van zijn hobby heeft hij wel een magnifiek uitzicht op het mooi vernieuwde Burgemeester In 't Veldpark!

Frans via Philatelica, via de ZZZ en via Amsterdam-Noord kwam je bij De Posthoorn en we hopen dat je daar nooit spijt van zult hebben, ondanks dat vrienden rond je wegvallen.

Uw secretaris
Teake Jansonius